

stemmelser i Forslaget, uden at deraf kan udledes, at jeg ikke kunde have Noget at sige til andre Bestemmelser, som jeg ikke omtaler. Hvad da først angaar Bestemmelserne i Lovforslagets § 9, da hedder det jo i denne Paragrafs 2det Stykke, at „Inddrivelse af Underholdningsbidragene sker efter de for Inddrivelse af Faderens Underholdningsbidrag til uægte Børn gjældende Regler“. Her er Tale om Underholdningsbidrag, som kunne forlanges af Andre end Saadanne, som ere berettigede dertil, hvor der er Tale om uægte Børn. Reglerne for Inddrivelsen af Faderens Underholdningsbidrag til uægte Børn, have vi jo i den for kort Tid siden udkomne Lov af 20de April 1888, og disse Regler indeholde som bekendt blandt Andet, at Barnemoderen paa visse, i den nævnte Lovs § 4 nærmere fastsatte Betingelser, kan henvende sig til Kommunen, at Kommunen er pligtig til at betale hende det Bidrag, som der er sat paa lovlige Maade, og at Kommunen dernæst skal inddrive Bidragene hos Barnefaderen, uden at den Omstændighed, at denne Inddrivelse ikke maatte lykkes for Kommunen, medfører nogen Forpligtelse for Barnemoderen til at refunderer Kommunen det, som den har udbetalt hende. Jeg veed nu ikke og kan ikke se af Lovforslaget, om det er Meningen med Bestemmelserne i § 9, at i de Tilfælde, hvor der her er Tale om Inddrivelse af Bidrag, skal ogsaa Kommunerne forholdsvist udrede dette Bidrag til den Paagjældende, som skal have det paa samme Maade, som det sker, hvor der er Tale om Underholdningsbidrag til uægte Børn. Lovforslaget siger ikke positivt Noget derom, undtagen dette, at de samme Regler skulle gjælde for Inddrivelsen af disse Bidrag, her er Tale om, som gjælde for Inddrivelsen af Underholdningsbidrag til uægte Børn. Og deraf maatte man vel nærmest slutte, at ogsaa Kommunen her paa samme Maade som med Hensyn til Bidragene til uægte Børn, skal staa i Forstud og skal betale til den, der skal have Bidragene, hvad der skal betales, og saa senere forsøge det inddrevet hos den Paagjældende, som skal betale Bidraget. Dersom dette er Tilfældet, saa er det klart, at herud vil der paalægges den paagjældende Kommune en forøget Byrde, ligesom det har været Tilfældet med Loven af 20de April 1888. Jeg tillader mig derfor at rette dette Spørgsmaal til den meget ærede Indenrigsminister: Hvad er Meningen? Er det Meningen, at Kommunen ogsaa skal staa i Forstud paa samme Maade som for Bidrag til uægte Børn, for de Bidrag, som her omtales i § 9, eller er det ikke Meningen? Jeg tror i

ethvert Tilfælde, at det vil være rettest, at det bliver tydeligt udtaalt i den eventuelle Lov, hvilken af Delene Hensigten er. Men der er en anden Uklarhed efter min Opfattelse af § 9, og den skal jeg kortelig nævne. Der tales, som jeg alt har berørt, om at Reglerne for Inddrivning af Bidrag til uægte Børn ogsaa skulle være dem, der skulle være gjældende i de i Paragrafens andet Stykke omhandlede Tilfælde. Men som bekendt bliver der ikke Spørgsmaal om Inddrivelse af Underholdningsbidrag til uægte Børn, forinden det forud, enten ved Dom eller Forlig, er afgjort, at den Person man vil paalægge saadanne Bidrag ogsaa er pligtig til at udrede dem. Er det Meningen efter § 9 i det foreliggende Lovforslag at ogsaa Dom eller Forlig skal gaa forud for at konstatere, at der overhovedet paahviler den Paagjældende en Bidragspligt, forinden der kan være Tale om, at Overøvrigheden nærmere bestemmer en saadan konstateret Bidragspligts Størrelse, og der ibrigt gaaes frem saaledes som det videre er Hensigten? Ogsaa dette Spørgsmaal tillader jeg mig at rette til den meget ærede Minister: Skal Dom eller Forlig gaa forud eller ikke, forinden der overhovedet kan være Tale om at paalægge noget Bidrag af den Beskaffenhed, som her er omtalt? Jeg negter ikke, at det efter Paragrafens Ordlyd, navnlig i dens første Stykke, synes, som om Dom eller Forlig ikke skal gaa forud, som om det er Øvrigheden, der har at afgjøre Spørgsmaalet. Ikke alene om Bidragets Størrelse, saasnart det er konstateret, at en Bidragspligt overhovedet er til Stede, men ogsaa om en saadan Bidragspligt overhovedet er til Stede. I § 10 indeholdes den Bestemmelse, at „den Hjælp, der af det Offentlige ydes til en Trængende, for hvis Vedkommende en Anden ifølge de foregaaende Paragrafer er pligtig til at yde Forsørgelse eller Forsørgelsesbidrag, betragtes som oppebaaren af denne selv og medfører for ham de med Modtagelse af Fattighjælp forbundne Virkninger, forsaavidt han ikke er i Stand til at opfylde de ham paahvilende Forpligtelser overfor det Offentlige eller modvillig har unddraget sig sin Forsørgelsespligt“. Den Bestemmelse, at det paagjældende Bidrag ikke skal betragtes som Fattighjælp, forsaavidt han opfylder de ham paahvilende Forpligtelser, forekommer mig at følge af sig selv og altsaa at være temmelig overflødig; men et andet Spørgsmaal er, hvad det vil sige, at den Paagjældende modvillig unddrager sig sin Forsørgelsespligt. Jeg kan forstaa, man kan sige dette, hvis den Paagjældende f. Ex. rejser til Amerika og bliver borte, men saa